

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.410 van 3 mei 2017
in de zaak A. 221.805/XIV-37.372**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Herman De Ponthière
 kantoor houdend te 8900 Ieper
 Veemarkt 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 29 maart 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 183.036 van 27 februari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 6 april 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Uit het bestreden arrest en het administratief dossier blijkt dat de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden verblijfplaatsen van verzoeker gedurende de laatste zeven jaar voor zijn vertrek uit Rusland reeds genoegzaam is komen vast te staan bij de behandeling van eerdere asielaanvragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst

in het bestreden arrest op de verschillende tegenstrijdige verklaringen die verzoeker in het kader van zijn verschillende asielaanvragen heeft afgelegd met betrekking tot die beweerde verblijfplaatsen en besluit op die grond tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden verblijf. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft de door de verzoekers bijgebrachte documenten in zijn beoordeling, doch oordeelt dat deze het ongeloofwaardig bevonden relaas niet vermogen te herstellen. Het loutere feit dat al de door de verzoekers voorgehouden verblijfsadressen zich in Grozny bevonden, doet aan die vaststellingen geen afbreuk. Wat betreft het ogenblik waarop verzoeker vernam dat één van de belagers op het verjaardagsfeestje een familielid was van het slachtoffer van zijn broer, vinden de vastgestelde tegenstrijdigheden steun in het administratief dossier. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt op wettige wijze dat de loutere verwijzing naar één versie van zijn verklaringen niet van aard is om die tegenstrijdigheid te weerleggen. De verzoekers minimaliseren die tegenstrijdigheid doch tonen daarmee geenszins aan dat het bestreden arrest op dit punt niet zou voldoen aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Wat betreft de gebrekkige kennis over de bloedwraak in hoofde van verzoeker, wordt in het bestreden arrest wel degelijk geantwoord op de grief dat niemand verplicht kan worden zichzelf of zijn naasten in gevaar te brengen. In punt 2.2.8.2. van het bestreden arrest motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat “[h]et plots komen opdagen met een veiligheidsaspect [...] totaal niet [strookt] met de eerdere door eerste verzoekende partij afgelegde verklaringen waardoor deze verschoningsgrond door de Raad niet kan worden aanvaard”. Waar de verzoekers aanvoeren dat “het arrest niet motiveert, om welke redenen precies, deze gebeurtenissen *in casu* toch geen bewijs vormen voor een gegronde vrees voor vervolging”, gaan zij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin op omstandig gemotiveerde wijze wordt weergegeven waarom hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Waar de verzoekers aanvoeren dat zij het risico op vervolging in hun land van herkomst hebben aangetoond door middel van een brief van A. Z. en verschillende convocaties en opsporingsberichten, moet worden vastgesteld dat in het bestreden arrest deze stukken worden beoordeeld maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat deze niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Daarbij merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze op dat “[a]angezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal met Zakayev contact had moeten opnemen”. De

kritiek van de verzoekers dat de asielinstanties bijkomende informatie hadden moeten verzamelen nu zij van oordeel zijn dat de brief van A. Z. verduidelijkt of aangevuld diende te worden, mist dan ook feitelijke grondslag. De beoordeling van de authenticiteit of bewijskracht van bijgebrachte stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zich daarbij wel degelijk kan steunen op de landeninformatie vervat in het administratief dossier. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. De verzoekers maken geen schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ en van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drie mei tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams